

„Daria, haide, hai^d aici la noi... te vrem aici! Vrem să te joci cu noi! — asta îmi spun^e copiii morții...” (Daria Hornoiu)

Doamne, Dumnezeu^eul meu, așa cum am mai început și acum câteva luni, c^anu am continuat, încep și acum să îți scriu scrisori, pentr^uă doar așa reușesc să pun stăpânire pe cuvintele din cap^ul meu. Sunt neascultătoare ca niște cai sălbatici, pe care, o^uat aș încerca să îi învăț să meargă în pas liniștit, domol, s^curgă lin pe șoselele din mintea mea, ele, cuvintele, alear^g nebunește, fără să mă aștepte.

Mintea mea o ia^p goană și, de aceea, nu reușesc mereu să îți spun tot ce an^ule spus, să vorbesc cu tine, Doamne, așa cum mi-ar plăc^e. Mă conectez la Tine, așa cum m-aș conecta la internet. Te chem, Tată, în această încăp^ere, alături de mine. Îți c^u lumina și protecția, te rog, Doamne,

ajută-mă să dobândesc înțelepciunea prin credință.
Ajută-mă, Doamne, să trăiesc umilința, să mă despart
de orgoliul meu bolnav și bolnăvicios, de cuvintele urâte
care îmi pocesc sufletul atunci când le rostesc sau doar le
gândesc. Smulge de la mine orice gând urât și negativ, du-l
departe și lasă loc doar de lumină, pace și dragoste.

Ajută-mă, Tată Ceresc, să cunosc pe deplin iubirea și să
îmi las inima să se deschidă și să plutească, inima călă-
toare în universul Tău minunat. Lasă-mă, te rog, să des-
copăr sentimentele acestea plăcute, fiii și bucuria, să
plece de la mine tristețea și amărăciunea. Protejează-mă,
Tată, de spiritele rele care doresc nimicirea mea, a ființei
mele, și îndepărtarea mea de la lumina Ta sfântă. Nu le
lăsa, Doamne, în preajma mea, a casei mele, a familiei
mele sau a prietenilor mei. Du-le în pustiu și în depărtare.

Mă rog Ție pentru sănătatea mea... pe care vreau să o
dobândesc, pe care vreau să o merit. De aceea, te rog în-
drumă-mă pe drumul ales, să iau deciziile cele mai bune,
cele care sunt în legătură cu Tine. Îmi doresc să trăiesc, să
trăiesc cu adevărat și să respir profund, să iubesc și să mă las
iubită. Dă-mi, Doamne, forța să lupt cu boala, să fiu o dovadă
pentru ceilalți. Ajută-mi, te rog, corpul să primească cu drag
plantele, medicamentele, apa și mâncarea pe care Tu mi le
trimiți cu atâta dragoste.

Dă-mi, te implor, puterea de a mă controla, de a fi blândă,
și curajul de fi bună și de a avea încredere în alții. Ajută-mă,
Doamne, să nu o mai necăjesc pe mama mea, care se sacri-
fică în fiecare secundă pentru mine. Nu vreau să mă mai cert
cu ea și să îi spun cuvinte urâte, pe care, poate, nici măcar
nu le cred despre ea. Ajută-mă, Doamne, să fiu mai indepen-
dentă, să îmi iau zborul din cuib, fără să cad. Ajută-mă să

fac ceva util cu viața mea și cu fiecare clipă pe care Tu mi-o
trimiți.

Rămâi alături de mine, Tată Ceresc, și învăluie-mă cu
lumina Ta.

Amin.

Aceasta nu este o pagină de jurnal, este un spațiu, un canal prin care îmi trimit cuvintele spre lume, apoi spre mine, le reformulez și le retrimite spre lume. Nici nu știu ce vreau să scriu, uneori, nici nu știu ce mai simt sau dacă mai simt, ce sunt sau cine sunt. Sunt nehotărâtă, sunt confuză, mă simt necunoscătoare, prostută chiar, într-o lume care abundă în informații și emoții. Sunt rece, în lumea mea. Nu sunt nemuritoare, din contră.

Uneori încerc să îmi recapitulez viața. Să o așez pe capitole. Câte capitole ar avea viața mea? Cum le-aș delimita? Pe ani, pe luni, în funcție de anumite evenimente, în funcție de așa-numitele vârste psihologice, în funcție de casele în care am locuit? Cum aș proceda?

Prima etapă, probabil, ar fi scurta perioadă de 11 luni în care am avut o familie completă, o mamă și un tată. Fericiți? Poate. Iubăreți? Cu siguranță. Și între ei, și cu mine.

DESPRE BOALĂ ȘI DESPRE CUM AM AFLAT DE EA...

Nici nu știu cu adevărat când începe povestea mea. Nu știu când au început simptomele, „coșmarul”, cum obișnuiam să îl numesc până acum câteva luni. Cert este că acum, la aproape 6 ani după ce a izbucnit toată povestea asta, nu mă mai simt uitată de Dumnezeu, nu mai am impresia că mi s-a întâmplat ceva rău. Mă bucur că am avut o astfel de experiență. Am învățat să mă accept și să lupt cu greutățile vieții. De ce să fug și să pierd vremea întrebindu-mă „de ce mie?”. Până când puteam să fac asta? Am trecut de mult timp peste starea aia de șoc. Am ajuns chiar să îi mulțumesc vieții, lui Dumnezeu, că mi-au dat ocazia să lupt, să devin mai puternică, să înțeleg ce înseamnă viața și de ce este atât de prețioasă.

Aveam 13 ani. În vara aceea mi se întâmplaseră lucruri ciudățele. În primul rând, leșinam din senin sau vomitam, indiferent ce mâncam sau dacă mâncam. De asemenea, când îți-era lumea mai dragă, îmi curgea sânge din nas. La mare, văzusem că abdomenul meu e mai balonat și mama a dat verdictul de apendicită, cu gândul că o rezolvăm noi când ne întoarcem în Brașov. Dar, cum nu aveam alte simptome, nu ne-am grăbit să mergem la doctor, mai ales că eu întotdeauna am fost un copil cu personalitate, care nu a știut să se supună și nici măcar nu a încercat. Însă lucrurile au devenit din ce în ce mai nașpa, și leșinurile astea mă împiedicau să mă joc. Devenise înfricoșător. Într-o zi, prietenele mele de joacă au sunat-o pe mama la serviciu. Eram la

ele acasă și am leșinat. Mama a venit urgent și m-a dus la Spitalul Militar din Brașov, pentru că acolo cunoștea mătușa mea pe cineva. Asta a fost pe 2 octombrie 2002, dacă nu mă înșel, chiar într-o zi de miercuri. Au urmat multe zile de analize, și pe 14.10.2002 m-am operat. Cel care a scos tumora a fost renumitul doctor Pesamosca. Iar din noiembrie 2002 am început chimioterapia la IOB (Institutul Oncologic București), sub îngrijirea medicului Dragomir. Au urmat cele mai urâte șase luni din viața mea. Totul se transformase. De la păpuși și hăinuțe croite pentru păpuși, trăiam acum într-un univers al acelor și al branulelor; de la miros de prăjituri, la miros de medicamente, de la desene animate, la a vedea zilnic copii chei și condamnați, de la libertate și veselie, la a fi închisă într-o celulă de spital... Pot spune că, spre deosebire de ceilalți copii, eu chiar am fost „norocoasă”: doar șase cure de chimio, câte o săptămână, o dată la trei săptămâni. Plus analize de sânge, bunicele în condițiile date. Bine, ce-i drept, cu multă șpagă, pentru a obține medicamentele necesare. Alți copii vomitau non-stop, eu cred că am vomitat doar o dată. Aveau dureri mari, eu eram zbanghie. În spital, mi-am făcut prieteni care acum nu mai sunt printre noi, dar de care îmi amintesc atât de bine, încă îmi tresare inima când le rostesc numele... Și chiar am fost îndrăgostită de un băiat din Craiova, care nu avea un picior. Ne făcuserăm mica noastră gașcă de „canceroși” puși pe glume. Eram eu, ceva mai rockeriță pe atunci, și cu (prea) multă personalitate, era Lavi, o fată frumoasă ce pierduse un păr foarte lung, cu un cancer la ficat, băiatul cu un picior, Răzvi (cât de chipeș era, și ce ochi blânzi), un băiețel cu glume cam îndrăznețe în programul vârstei lui de doar 5 anișori (îl chema Prichi), mai era o fată, Elena, bolnavă de leucemie... și Adrian... vai și câți alții!! S-au dus, așa tineri, morții nu i-a păsat de vârsta lor. Poate de-asta m-am și răzvrătit, după aceea, deși terminasem tratamentul și aveam analizele perfecte. Ei mureau pe capete, în timp ce

analizele mele erau perfecte, așa că am început să îmi fac destul de mult rău și să fac exact lucrurile pe care nu aveam voie să le fac. Eu o numesc perioada de rebeliune. M-a ținut până printr-a noua, când am aflat că a recidivat! Adică trebuia să o iau de la capăt. Operație, chimio, căderea părului... totul... și m-am prefăcut doi ani față de colegii de liceu că sunt bine. S-a aflat că avusesem cancer abia la lansarea de carte, în 2006. Tudor știa pentru că am vrut de la începutul relației să știe în ce se bagă. Și încă 2-3 prietene și mama. Bine, și familia. În rest, nu am spus până atunci. Voiam să fiu doar *Daria din Șaguna*, nu tipa aia bolnavă de cancer...

Cum a evoluat de-a lungul timpului? Păi, a tot crescut burtica... eu am ținut-o cât de cât în frâu cu dietă vegetariană și tratamentele naturiste, dar se pare că s-a cam obișnuit cu ele... acum încerc două tratamente noi și mă forțez să gândesc pozitiv. Era așa natural înainte să fiu optimistă și să zâmbesc... acum sunt ca o păpușă mecanică, e foarte greu.

CUM AU REACȚIONAT CEILALȚI?

Păi, mama, exact în 2002, când am aflat, parcă înnebunise. Tatăl meu a murit când eu aveam 11 luni, așa că, practic, eu sunt tot ce are (nu s-a recăsătorit)... așa că a fost disperată. În perioada aceea ne-a ajutat foarte multă lume, și cu bani, și moral... familia a încercat să se impună în privința chimioterapiei pentru că eu cu mama o luasem un pic razna, refuzam să credem că e necesară. Colegii din generală? Băieții au reacționat frumos, veneau, mă luau de acasă și îmi duceau ghiozdanul, mă aduceau înapoi, ba chiar doi s-au îndrăgostit de mine (eu zic că de fapt li se părea, din cauza poveștii cu boala)... iar fetele, oroare... auzeam replici pe la spatele meu de genul: „eu știu pe cineva în clasa noastră care

nu are păr și poartă perucă" sau, odată, când m-am dus la profa de fizică să mă învoiesc că mi-era rău, a acceptat să îmi dea drumul acasă doar dacă îi arătam cum sunt eu cheală, fără perucă... un monstru de femeie! Dar au fost și mulți oameni minunați, cum ar fi proful de mate și profa de română, cei care m-au convins să nu renunț la școală și să continui. Despre Tudor nu pot să zic ce reacție a avut, că nu ne cunoșteam atunci, dar când i-am spus a fost foarte chill, nu a zis nici aoleu, și nici vai, draga de tine... cred că i-am stârnit puțină admirație.

PERSPECTIVA MEA ASUPRA MORȚII ȘI A SCHIMBAT

La început aveam senzația că moartea mă vrea, asemenea unui monstru. O vedeam legată de cuvinte de genul *cruci, morminte, vampiri, sicriu*, poate că era teribilismul vârstei. O vedeam ca pe ceva neapărat negativ și morbid. Acum, cred că moartea reprezintă, de fapt, nașterea noastră într-o nouă dimensiune, mai deosebită. Cumva, eliberarea de acest trup și apropierea noastră de divinitate. Nu am o perspectivă foarte bine conturată. Nu știu dacă există Rai sau Iad, și nici nu știu dacă aș vrea. Mă gândesc la moarte... ca la o revedere cu Tatăl ceresc, închizi ochii fizici, dar îi deschizi pe cei ai spiritului, regăsești esența divină... nu mi-e frică de moarte, dar aș vrea să o trăiesc cât mai târziu, pentru că simt că mai sunt multe lucruri de „gustat” aici, în lumea fizică... oricum, cu toții o vom întâlni cândva, este ceva natural și firesc.

Un om împlinit? Este în primul rând un om care poate zâmbi sincer, curat, un om care poate râde sănătos și liber. Un om fericit, mulțumit cu el însuși, un om care își cunoaște calitățile și defectele, care știe să se controleze, dar care nu devine victima regulilor și autocontrolului. Este un

om echilibrat, care primește tot ce i se dă, și bune, și rele, reușește să se adapteze și să depășească orice situație. Un om împlinit are, cu siguranță, sufletul plin de iubire și de bucurie, iar din viața lui nu lipsesc Dumnezeu și dragostea. Partea materială e mai puțin importantă, dar, echilibrat fiind, și conștient de potențialul său, omul împlinit sigur are un adăpost, un job etc.

Ce consider eu că este esențial în viață? Sănătatea este, normal, pe primul loc. Am realizat că, oricât de deștept și de ambițios ai fi, o boală te poate trânti imediat la pat și te poate împiedica să îți dezvolt potențialul. Acest lucru este cel mai important, să îți menții starea de sănătate și să o respecti, printr-o viață echilibrată: somn destul, hrană potrivită, să bei multă apă și să faci mișcare. Mai este important să ai sufletul liber și să iubească permanent, în fiecare clipă. Orice, un fluture, o floare, o mâncare, o carte, un bărbat. Dar, în fiecare clipă, sufletul să simtă căldura iubirii, cred că asta e hrana lui. Este esențial să dăruiești celor din jur măcar un zâmbet sau un salut. E foarte greu însă, trăim într-o epocă în care esențial este să ai laptop, i-phone, nu știu ce căști, nu știu ce aparat foto, totul înseamnă etichetă și bani. E important să nu cădem în spirala asta a materialului, pentru că e periculoasă și nu duce nicăieri, decât la pierirea umanului din noi. Da, e important să ai un job bine plătit, o casă, să nu ai grija facturilor, a mâncării, nu contest. Sunt elemente esențiale supraviețuirii... însă pe primul loc ar trebui să fie legăturile dintre oameni, să încercăm să nu ne îndepărtăm unii de alții prin tehnologie, să nu ne robotizăm singuri. E important să păstrăm viu umanul din noi.

Eu prețuiesc viața în general. Cu totul, cu bune și cu rele. Din ce este bun, câștig zâmbete și fericire, din ce este rău, câștig experiență, și simt cum cresc și mă dezvolt ca ființă,